

น.ศ.แพทย์ ม.แม่ฟ้าหลวง เรียนรู้-ช่วยรักษา'ชาวลาว'

สวัสดีครับ ผมชื่อ **มิก-นัฐวุฒิ เหมันต์วิเชียร** นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สำนักวิชาแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง วันนี้ผมจะมาแชร์ประสบการณ์อาเซียนกับการลงพื้นที่เพื่อเรียนรู้รับชุมชน แต่ผมไม่ได้ข้ามประเทศไปไหนนะครับ ยังอยู่ในประเทศไทย ประสบการณ์ในช่วงต้นเกิดขึ้นหลังจากผมลงไปเก็บข้อมูลงานพยาบาลและสาธารณสุขโดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ ที่ อ.เชียงของ จ.เชียงราย เมื่อไม่นานมานี้

โดยพื้นที่ อ.เชียงของ ที่ลงไปเรียนรู้เกี่ยวกับเวชศาสตร์ชุมชนนั้น มีผู้ป่วยเป็นชาวลาวที่ข้ามสะพานมิตรภาพไทย-ลาว จากบ้านเกิดมารักษาที่ฝั่งไทยจำนวนมาก ซึ่งที่ๆ พยาบาลให้ข้อมูลว่า โรงพยาบาลเขตชายแดนของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีแพทย์เฉพาะทางไม่เพียงพอต่อความต้องการของชาวบ้าน ชาวลาวส่วนมากจึงต้องข้ามมาหาหมอที่ฝั่งไทย

เมื่อลองทำงานในพื้นที่จริง ทำให้ผมเห็นในสิ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อนจากโรงพยาบาลในเมืองหลวง หรือในห้องเรียน ด้วยความแตกต่างทั้งทางด้านภาษา วัฒนธรรม และลักษณะของโรคภัย ที่ที่หมอ และที่ๆ พยาบาล ต้องใช้ทักษะทั้งหมดที่เรียนมาแก้ไข้ปัญหาเพื่อรักษาผู้ป่วย

กลุ่มชาติพันธุ์ในพื้นที่ รวมถึงชาวลาวจำนวนมากที่ป่วยด้วยโรคภัยที่แตกต่างจากประเทศไทย อีกทั้งยังมีอุปสรรคเรื่องภาษาและการสื่อสาร เพราะไม่สามารถพูดภาษาไทยได้หรือพูดไม่คล่อง จนบอกอาการเจ็บป่วยผิดเพี้ยน ซึ่งต้องอาศัยล่ามช่วยแปลให้แพทย์เข้าใจอาการ แต่ล่ามก็มีน้อยกว่าความต้องการ ฉะนั้น ถ้าเราได้มาคลุกคลีกับชุมชนตั้งแต่ช่วงเรียน ก็จะทำให้เราเข้าใจคนป่วยที่มีความหลากหลายมากขึ้นได้ครับ เมื่อจบไปเป็นหมอก็ช่วยประหยัดเวลาในการทำความเข้าใจระหว่างกัน เวลาที่เหลือก็สามารถนำไปค้นคว้าหาความรู้หรือพัฒนาในเรื่องอื่นๆ ต่อยอดได้มากขึ้น

สำหรับนักเรียนแพทย์ มฟล.ทุกคนจะได้ลงพื้นที่ชุมชน เพื่อเรียนรู้งานกับอาจารย์หมอและที่พยาบาล รวมถึงบุคลากรด้านสุขภาพตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 โดยแต่ละปีจะกำหนดประเด็นในการเรียนรู้แตกต่างกันไป ซึ่งการเรียนรู้ในลักษณะนี้จะเห็นได้ชัดเจนเลยว่าสามารถรักษาหรือป้องกันโรคภัยได้ดีกว่าการปล่อยให้ชาวบ้านเจ็บไข้จนเดินทางมาหาหมอที่โรงพยาบาล ซึ่งบางครั้งอาการหนักและเสี่ยงอันตรายต่อชีวิตโดยไม่จำเป็น

ผมคิดว่าการเรียนรู้ด้านการแพทย์ที่เข้าถึงชุมชนอย่างแท้จริง จะทำให้นักศึกษาสังเกต เก็บเกี่ยวความรู้ พบเห็นความจริงในสิ่งที่ไม่เคยเจอในห้องเรียน และยังฝึกให้ผู้เรียนขนขวายประมวลสิ่งรอบตัวด้วยตนเอง ซึ่งทั้งหมดจะช่วยเพิ่มศักยภาพ รวมทั้งเติมแรงบันดาลใจได้อย่างดีให้กับผู้เรียน

ล่าสุดมหาวิทยาลัยของผม ร่วมมือกับองค์การอนามัยโลก (WHO) และมูลนิธิเพื่อการพัฒนาการ

ศึกษานุเคราะห์ (ศสช.) จัดงาน “**เชื่อมสถาบัน สาธารณสุข DHS Academyสู่ศตวรรษที่ 21**” ภายใต้โครงการพัฒนาการศึกษานุเคราะห์ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ทุกภาคส่วนกำลังผลักดันและสร้างคนด้านสุขภาพในมิติใหม่ โดยผมภูมิใจจะครับ ที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยพัฒนาให้ระบบสุขภาพของไทยในอนาคตให้เข้มแข็งมากขึ้น และสามารถช่วยเหลือรักษาผู้คนที่ในประเทศ และประเทศเพื่อนบ้านอย่างประเทศไทย

ถ้านักเรียนนักศึกษาแพทย์รุ่นหลังได้รับโอกาสลงพื้นที่ชุมชน ได้รับโอกาสติดตามแพทย์พยาบาลรุ่นพี่ช่วยรักษาชาวบ้านที่หลากหลายทางวัฒนธรรมความเป็นอยู่ทั้งในและนอกประเทศมากขึ้น คราวนี้ไม่แน่นะครับ อนาคตประเทศไทยอาจจะไม่มีแพทย์ที่เต็มใจรักษาโรคภัยให้ประชาชนชาวบ้านในพื้นที่ห่างไกลมากขึ้น รวมถึงป้องกันและรักษาโรคอุบัติใหม่ที่เกิดขึ้นในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วย

และนี่คือประสบการณ์การลงชุมชนเพื่อชุมชนของผม ขอคุณที่ติดตามอ่านนะครับ

นัฐวุฒิ เหมันต์วิเชียร
ชั้นปีที่ 4 สำนักวิชาแพทยศาสตร์
มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง